

Afra Beemsterboer

Verdwaalde zwaluw

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Lang zal ze leven, lang zal ze leven, lang zal ze leven in de gloria!’

Tessel van de Swaluwe blies de krullen van haar voorhoofd. De luidruchtige bijval over haar verjaardag zou haar te veel zijn als die niet werd gebracht door haar eigen mannen. Het werd goedbedoeld en heel vals gezongen. In haar rechterhand hield ze een groot mes, klaar om de taart aan te snijden.

Ze keek om naar Annelies. ‘Of wil jij snijden?’ Ze mimeerde het meer dan ze het zei om niet door de aubade heen te praten.

‘In de glo-ri-a!’ brulde het mannenkoor verder.

Annelies weerde af met beide handen. ‘Aan jou de eer. Jij wordt vijftig!’

‘Maar jij hebt de taart gebakken!’

Vastbesloten schudde Annelies van nee. Ze pakte gebaksbordjes en -vorkjes uit de kast.

Tessel begon te snijden.

‘In de gloria!’ Geert, haar bedrijfsleider, gaf aan: ‘Hiep, hiep, hiep...?’

‘Hoera!’ loeiden acht mannenstemmen.

Na de gezongen hulde kwamen ze om de

beurt naar Tessel toe om haar te feliciteren, stevige zoenen op haar wangen te drukken en meteen een puntje taart mee te nemen. Alleen Roemer hield het bij handen schudden. Hij was de dag na Nieuwjaar in dienst gekomen. Dat was nu, op 13 januari, nog niet eens twee weken geleden. De sfeer op het bedrijf was informeel, bijna familiair, maar niet iedereen was direct bereid om daaraan mee te doen. Hij keek de kat uit de boom, zoals zijn goed recht was, om te bepalen hoe hij daarin wilde staan.

Hartelijk dankend nam Tessel de felicitaties in ontvangst.

‘Wat heb je gekregen, Tessel?’ vroeg Jan, een van haar medewerkers, voordat hij een hapje taart nam.

‘Wat moet Tessel nog krijgen?’ vroeg Nico zich hardop af. ‘Die heeft toch alles al?’

‘Nou, geen vent,’ wist Egbert.

‘En geen zoon,’ voegde Harm toe.

‘Kan voor gezorgd worden,’ zei Kees.

Tessel proestte in haar koffie, nadat ze haar vijf medewerkers had aangehoord. ‘Ik moet er niet aan denken, zeg. Op deze leeftijd nog een kindje. Bewaar me. Nee, ik heb genoeg aan mijn jongedames.’ Zoals wel vaker voelde ze dat ze

zichzelf overschreeuwde. Het was een rol waar ze soms automatisch in verviel, om zichzelf een houding te geven tussen al dat mannelijke geweld. ‘En ik wil jullie allemaal bedanken voor de mooie bos bloemen.’

‘Maar geen cadeaus?’ Jan liet het onderwerp nog niet varen.

‘Ik heb geld gevraagd aan mijn dochters en aan mijn moeder. Als ik er zelf nog wat bij leg, ga ik een keer naar de schoonheidsspecialiste.’ Tessel nam genietend nog een hap van haar taartje. ‘Als ik de tijd kan vinden.’

Wycher, Tessels neef, verscheen in de deuropening die het kantoor en de kantine met elkaar verbond. Hij kwam op zijn nicht aflopen.

‘Van harte gefeliciteerd, Tessel, en nog vele jaren in goede gezondheid gewenst.’

‘Dank je wel, Wycher. Heb je zin in taart? Annelies heeft abrikozentaart gemaakt.’

Hij bediende zichzelf van de koffie. ‘Graag, alsjeblieft, Tessel.’ Hij pakte het bordje aan en knikte naar Tessels medewerkster. ‘Dank je.’

‘Waarom zoen jij je nicht niet?’ Kurt probeerde Wycher te stangen, maar die reageerde niet.

Wycher ging nooit zitten, zijn vaste plek in

de kantine was de deuropening. Voordat hij daar postvatte, leunend tegen het deurkozijn, glipte Hinde naar binnen. Hinde was Tessels steun en toeverlaat op kantoor. Anders dan haar naam deed vermoeden, was ze behoorlijk dik. In de ogen van Tessel was Hinde een schoonheid, met haar ronde vormen en glanzende huid.

Ook zij nam een stukje taart aan van Annelies en schonk voor zichzelf koffie in. Ze liet een suikerklontje in haar kopje plonzen en zei: 'Ik heb net nog even het weerbericht bekeken op internet. Er komt vorst volgende week. In de nacht van dinsdag op woensdag zet het in.'

Geert maakte een smakkend geluidje. Hij schatte in hoeveel snoeiwerk er nog aan de tien hectare wijnranken moest gebeuren, afgezet tegen de mankrachten die hij tot zijn beschikking had. Zo veel tijd zat er niet meer tussen. Het werd duidelijk een kwestie van aanpoten.

Tessel zag aan de strakke blik van Roemer dat hij hetzelfde dacht, Geert aankijkend.

'Ik spring wel bij,' bood Tessel aan. 'Als ik mijn afspraken afzeg, kan Hinde het wel alleen aan op kantoor, toch?'

Hinde knikte.

Tessels aanbod werd gevolgd door dat van Annelies.

‘En je moeder?’ vroeg Geert.

‘Ik zal het haar vragen,’ antwoordde Tessel.

‘Wat moet er aan mij gevraagd worden?’ Mieke, Tessels moeder, voegde zich bij de samengestroomde werknemers in de kantine van Wijdomein Het Zwaluwnest, via de andere deur, achter in de kantine.

Geert verpakte zijn verzoek in een vraag die als pikant kon worden opgevat. ‘Mag ik jou een paar dagen aan mijn zijde?’ Hij maakte een galant gebaar, alsof hij haar te dansen vroeg.

Mieke was een verstrooide vrouw, maar ze kon verrassend ad rem uit de hoek komen. ‘Je linker- of je rechterzijde?’

‘Jij mag kiezen, maar ik bepaal de dagen waarop je aan mijn zijde bent. En dat zijn volgende week maandag en dinsdag.’

Geert deelde meteen ook Tessel in. ‘Jij kunt het best met Roemer meelopen.’

Tessels jongste en nieuwste werknemer ving haar blik. Zijn wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Die schoonheidsspecialiste kun je voorlopig vergeten.’ Als de opmerking wellicht te brutaal was, werd hij voor Tessel goedge maakt door de

klank van zijn stem. Warm en diep.

Ze lachte naar hem, haar gedachten alweer elders. 'Ik zei toch al: als ik de tijd kan vinden.'

Ze vroeg zich af hoe haar spontane aanbod om te helpen was gevallen bij haar medewerkers. Al langer dan ze leiding gaf aan het wijndomein, was ze bekend met het feit dat alles wat een baas deed onder een vergrootglas werd gelegd. Tessel wist dat ze het nooit voor iedereen goed deed. Ze hield zich vast aan de gedachte dat ze het voor Het Zwaluwnest deed en dat ze er nooit op uit was om iemand te benadelen.

Ze dronk haar koffie op. Ze zag haar agenda al voor zich en dus ook welke afspraken ze moest afbellen. Dat was voor Tessel het einde van de koffiepauze. Ze wist dat ze geen rust zou vinden voordat dat geregeld was.

Tessels aftocht luidde ook voor de mannen het einde van de pauze in. Broodtrommeltjes verdwenen in tassen en er werden sigaretten gerold, die buiten opgerookt konden worden.

'Ga je het nog vieren?' vroeg Hinde, toen ze weer alleen met Tessel op kantoor zat.

'Nou, vanavond niet zo sensationeel, hoor.' Tessel had haar agenda geopend in Outlook en bekeek nu de afspraken voor maandag en dins-

dag, de dagen waarop ze moest helpen met het opbinden van de wijnranken. ‘We gaan samen eten. En samen, dat houdt dan in: mijn moeder, mijn meiden, Wycher en ik.’

‘Hè, Tessel, je wordt vijftig. Doe je er echt verder niets aan?’

‘Jawel, zaterdagavond hebben we een feestje. Dan wil ik het eigenlijk buiten vieren, onder de heaters.’

‘Wat een geweldig idee! Dat lijkt me heel bijzonder, om op een avond in januari buiten te zitten.’

‘We hebben het met oud en nieuw ook gedaan,’ knikte Tessel. ‘Dat was inderdaad zo’n succes dat ik dat nu weer wil. Als je dat leuk vindt, Hinde, kom je toch ook met je man.’

‘O... eh, nou...’ Het overviel Hinde, maar het leek haar wel wat.

‘Geert en zijn vrouw komen ook. En we hebben wijn genoeg,’ grapte Tessel erachteraan.

Tessel was niet bang dat haar feestje ongewenste aandacht zou trekken. De wijngaard Het Zwaluwnest lag aan Terdiek, een van de doorgaande wegen in Nieuwe Niedorp, maar het was geen drukke straat. Bovendien zouden er op een zaterdagavond in januari niet veel mensen langs-

komen. Hoewel het gezelschap vanaf de weg te zien zou zijn, was privacy toch gewaarborgd omdat het erf lang was. Het brede pad tussen de huizen van Tessel en Wycher werd als oprit gebruikt en het achterste stuk, vlak voor het hek naar de wijngaard, was ingericht als terras.

Het was daar, dat Wycher op zaterdagavond de heaters onder de partytent plaatste. Samen met Tessel sleepte hij tafels en stoelen naar buiten. De buitenkachels konden het gerieflijk maken onder de overkapping, maar voor de zekerheid zorgde Tessel voor plaids. Voor de verlichting werden buiten de tent fakkels geplaatst. In de tent zorgde een snoer lampjes voor licht, tezamen met een aantal windlichten, waarin de kaarsen flakkerden. Wycher sloot een kleine biertap aan.

Annelies, die in haar eentje de keukenbrigade vormde van Het Zwaluwnest, zorgde voor taart en hapjes. Tessel was blij dat de bescheiden vrouw eindelijk haar verlegenheid had overwonnen en er gezellig bij bleef als gast.

Tessels jongste dochter Femke zorgde voor de muziek. Met een paar handelingen die er eenvoudig uitzagen maar die Tessel boven haar pet gingen, startte Femke de muziek op haar laptop.

‘Hou je wel rekening met het grootste deel van het gezelschap, Femke? Het zijn allemaal veertigers en...’

‘... en erger!’ dolde Femke. ‘Wees maar niet bang, moedertje, komt dik in orde.’

‘Nou, daar vertrouw ik dan maar op.’

Na het avondeten arriveerden Tessels oudste dochter Pauline en haar vriendje. Nadat ze haar moeder had gefeliciteerd, begroette ze haar zusje met de gebruikelijke gilletjes.

‘Paulientje!’ krijste Femke en ze vloog haar zus in de armen.

Mieke kwam buiten op het moment dat het vriendje van Femke aankwam. Wycher kwam aanlopen met zijn broer, Tessels andere neef en diens vrouw. Hinde en haar man kwamen op de fiets, net als even later Geert en zijn vrouw. Als laatsten arriveerden Tessels zusters, de ene met haar man en de andere alleen.

Alle genodigden waren geïnstrueerd om zichzelf lekker warm aan te kleden. Daar was gehoor aan gegeven, zodat er niemand in de loop van de avond het woonhuis binnenging. In de partytent ontstond een levendig gesprek over Het Nest. Dat was bijna onvermijdelijk, omdat wonen en werken op hetzelfde terrein plaatsvond. Op Het